

A bátor kisnyúl

Hol volt, hol nem volt, túl az Óperenciás-tengeren, a kerek erdő közepén élt egy bátor nyúl. Csocsinak hívták, fekete, selymes bunda borította testét, egyik füle az égnek meredt, másik füle lekonyult. Az erdő állatai nagyon szerették őt, tanácsért csak hozzá fordultak.

Egyik nap hét ijedt kisbárány ment el hozzá, hogy elmondják, láttak egy vörös rókát a kerek erdőben, és most nagyon félnek. Csocsi, a legokosabb állat azt mondta nekik:

- Egyet se féljete! Napnyugtakor útnak indulok, megkeresem és legyőzöm a rókát.

Tarisznyájába rakott friss répát, salátát, almát, és alkonyatkor útnak indult.

Ment, mendegélt, találkozott egy őzzel. Az őz azt mondta neki:

- Csocsi, kérlek segíts! Rémséges-rémes róka járkal az erdőben.

- Cseppet se félj! Megkeresem, legyőzöm!

Ment, mendegélt tovább a bátor kisnyúl. Egyszer csak találkozott az erdő jó tündérével. Azt mondta a tündér:

- Csocsi, tudom, mi járatban vagy. Bátorságodért cserébe fogadd el tőlem ezt a varázskövet! Ha ezt megdörzsölöd, és kívánsz valamit, teljesülni fog.

Ment, mendegélt tovább a bátor kisnyúl. Egyszer csak felfigyelt az egyik fa tövében alvó vörös rókára.

Megszólította:

- Ébredj, ravasz róka! Harcoljunk szemtől-szembe! Ha legyőzlek, takarodj a mi kerek erdőnkől!

Azt monda a róka:

- Na, te bátor kisnyúl! Én most téged hamm, bekaplak.

A róka odacsapott a mancsával, Csocsi elhajolt. A róka másodszor is odacsapott, de a bátor kisnyulat most sem sikerült megütnie.

Csocsi megdörzsölte a tündértől kapott varázskövet, és azt kívánta, legyen a kezében egy vastag fahusáng. A fahusáng azonnal a markában termett, a róka felé csapott vele, és a róka azonnal holtan rogyott össze.

A bátor kisnyúl hazaindult. Amikor hazaért, az erdő összes állata körülvette, és hálásan kiáltották:

- Éljen Csocsi! Éljen Csocsi! Éljen Csocsi!